

Valkai Teréz

CSORDASZELLEM

Együtt a farkasokkal

Rendezvény, délután 4-kor a margitszigeti TERMÁLBAN. Gyülekezünk az elegáns hallban. A férfiak sötét öltönyben, nyakkendőben, a nők jól ápolt frizurával, utolsó divat szerinti kosztümben, diszkrét sminkkel, szolid ékszerekkel, elegáns drága cipőkben, táskákkal. Egyen viselet, egyen arc. Félmosoly. Nem túl hízelkedő, de nem is hüvös. Üdvözlések. Néhány szónál nem több. Regisztráció. Aztán látogatás a kiállítóknál. Protokoll udvariasság, protokoll érdeklődés. Kicsit már mindenki unja. Hányadszor halljuk ugyanazt. Beülünk az előadásra. Megnézzük kik jöttek el, ki kivel beszélget, ki mellett ül. Az előadók szinte mindig ugyanazok. Udvarias frázisok. A hallgatóság arcán leplezett unalom. Szünet. Ingyen kávé ingyen sütemény. Mindenki kapkodja, pedig senki nem éhes. A társaság háromnegyed része túlsúlyos. Senkinek nem hiányzik, de mégis esznek, mintha muszáj lenne. Újabb sectio. Végig kell ülni, ki kell bírni, mert azután jön a vacsora.

Ülnek a félhomályban, kevés az új információ, mivel egy év alatt nem születik annyi tudományos eredmény, ahány rendezvény van, ezért ugyanazt ismételtetik. Ha szerencséd van, elmondják, hogy az elmúlt 40 közleményben mi az, ami közös és mi az, amiben eltér. Még jó hogy nem olvastad el, mennyi energiát megspóroltál. Amikor mindenki szólt, akitől ez elvárható, - mivel a legnagyobb sértés az lenne, ha nem szólhatott volna-, véget ér a hivatalos rész.

Ekkor a hangulat felélénkül. Egy egységes massa gomolyog a kijárat felé. Mind egyek vagyunk. Egyformává gyúrt bennünket a céh. Az azonos elvárások és az íratlan törvények. Nem lehet különbözni, ezt írja elő a kaszt. Megszabják, mikor kell csendben és illedelmesen ülni, kicsit jókedvűnek lenni, majd úgy tenni, hogy most fel vagy oldódva. Az emberfolyam áramlik az ételszag irányába. Csinos hoszteszek és pincérek fogadnak, a tálcákon poharakkal. Wellcome drink. Most mindenki beledugja a nyelvét, ennek az ideje jött el. Helyezkedés az asztaltársaságoknál, majd tolakodás az ételpultoknál. Miért szeret az ember ennyire enni? Hisz senki nem nélkülöz, mindenki jól táplált. Kétszer háromszor szedik meg a tányérjukat.

Aztán végre kicsit lelazulnak. A protokolláris arcok közt egy -egy őszinte mosoly. Fejek hajolnak össze, néhány őszinte mondat hangzik: hallottad? Julival mi történt, a

gyereke..., Ica válik... , Kriszta új helyre ment dolgozni, összeveszett a főnökével!
Rövid időre elővillan az ember, de csak szűk körben suttogva, összebújva.
Információk cserélnek gazdát. Ki-ki lesi a szót az elcsípett fél mondatot, nehogy valamiről lemaradjon. Nehogy a sorban egy hellyel hátrébb kerüljön. Nehogy elüssék juttatástól, pozíciótól, hatalomtól.

Az idő későre jár, a zenekar játszani kezd. A szerencsésebbek közül néhányan táncolnak. Nekik még van hencegni valójuk, férjjel, partnerrel, barátnővel. Van, aki a jó kondícióját fitogtatja. Más azért, hogy lássák, ő is jelen van. A társaság lassan szedelőzködik. Kihalási sorrendben, az idősebbek távoznak legelőbb. Megmutatták magukat, még élnek, nehogy leírja őket a cég. Aztán a csalódottak, a félreállítottak. Ők már nem jutnak előre, beérik azzal, amit eddig osztottak nekik. Csak a meglévő posztjukat akarják megtartani. Az ifjú titánok, a reményekre jogosítók és a nagymenők maradnak legtovább.

Ilyenkor a szponzor mélyen nyúl a zsebébe. Nekik jut az extra ital, és az extra ajándék. Nem is baj, hogy a tömeg már elvonult. Nyugodtabban táncoltatják fiatal barátnőiket, kifulladásig, és a következő rendezvényig, a cég íratlan szabályai szerint. Csak ne lenne mind egyforma, és ennyire személytelen! És mégis mindenki öli magát, nehogy a meghívásból kimaradjon, mert az, maga a halál! A személytelen tömegnél is rosszabb. A csordaszellem törvényei szerint: együtt kell üvöltöni!